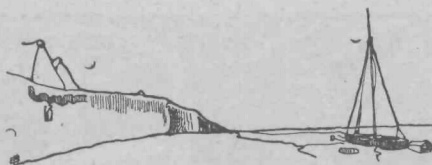

Spustil se je skoro v tek nazaj v mesto, tako silno ga je mučila lakota. Krenil je proti prvi kavarni, ki je došel do nje in že je položil roko na kljuko; toda v tistem trenutku so mu zazveneale botrove besede v ušesih: »Ni je take stiske, ki bi mogla mene pripraviti do tega, da bi izmenjal ta zlat!« In premislil si je! »Ne in ne — ta zlat mora biti za to, za kar mi ga je boter dal, pa če bi moral biti še tri dni brez jedi!...

Tako si je dejal in šel dalje svojo pot...

Ob Novem letu.

*Nam v rdeči zarji solnce zatono
na starega je leta zadnji dan,
a zjutraj zopet nam je obsvetilo
z nasmehom zlatim goro, dol in plan.*

*S svetlobo solnčno so nam v Novo leto
drhte srčne nade in želje;
jaz pa sem želel in želim še vneto,
naj rodu plemenito bo srce.*

*Naj v bratski se ljubezni mu ogreje,
da spore vse in borbe poravnajo,
in tudi brate, sestre onkraj meje
s tem ohrabri in z upanjem navda.*

*Čast, sreča naroda in domovine
naj bo najvišji cilj nam vsem vsak čas,
pa sreča trajna nam vse bolečine
ozdravi in pred svetom dvigne nas.*

*To svojo željo že od mladih dni ponavljam
ob izmenjavah letnih, a sedaj
z njo Novo leto v upanju pozdravljam,
da nam izpolni deloma jo vsaj.*

Fr. Rojec.

